

SLOVENSKI SOKOL.

Štev. 4.

V Ljubljani, 25. aprila 1906.

Leto III.

DR. MIROSLAV TYRŠ:

Sokolska gesla.

1. Vztrajnost.

(Konec.)

Ali pa porečeš: „Ta ali ona vaja mi ni všeč, zakaj bi jo torej delal?“ Všeč ti ni? Tem bolj vztrajaj! Po razumu si edino povznesen nad drugo stvarstvo, po razumu svojem si človek. Dokaži torej, da si razumen človek! Ko bi se v telovadnici samo to delalo, kar je *vsem* všeč, kaj pa bi preostalo? Skoro vsakemu je v srcu celoma ljubo samo to, kar najprej izvede, nekateremu samo to, kar dela „efekt“; premnogi ljubi vobče samo eno orodje. Sploh: ni je vaje, ki bi bila *vsem* ali vsaj *vsem* enako pogodu. Delati *samo* to, kar *vsem* ugaja, bi bilo toliko, kakor telovadnico *zapreti*. K temu pa uvažuj, da ne gre le za to, da bi se naučil nekoliko prijetnih ali bahatih koscev, da je naš cilj *vsestranski razvoj*, rekli bi, splošno izobraženje in poplemenjenje človeškega telesa; *na to* se moraš vedno sklicevati, če hočeš svoji stvari pridobiti priznanje resnih mož, priznanje naroda in razširjenje po *vsem* narodu. Uči se ne meniti se za svoje muhe, uči premagovati se, uči celoti se podrejevati, tudi s tem se vzgajaš k pravi močnatosti, k pravi ljubezni do domovine in do naroda.

Tako torej v vrsti morda že vzdržiš, toda ko se oglasi znamenje k *skupnim*

vajam ali pa že pred tem se hitro izgubiš. Morebiti hodiš že dalje časa in misliš si: „To zdavnaj znam“. Ne znaš, brat, vsega! Tako ali tako morda narediš te gibe, te obrate in ustope prostovadne; toda kako? Odstrani se enkrat, pa samo v ta namen, da gledaš od zgoraj na ostale. Koliko jih vobče tudi najpriprostejši gib izvede *dovršeno*, strumno in lično, kakor se spodobi pravega Sokolu? Konj, bradlja, drog te uvajajo vsi v neobičajne položaje, ki jih ne dobiš v dejanskem življenju skoro nikdar, pri skupnih vajah pa stojiš na trdnih naravnih svojih tleh. V običajni postavi se naučiš svoje telo dovršeno obvladovati. Najboljši *enostranski* drogar hodi včasih z upognjenim hrbtom, z rokama visečima naprej, nogi postavlja prečudno in se morebiti spotakne sam čez sebe, če se mu je obrniti v primeru, ki je v človeški družbi najnavadnejši. S tem ne priporoči niti sebe niti stvari sokolske. To pa je seve samo en ozir; drugi višji bodi, da ti ima biti namen *poplemenjenje* tvojega telesnega človeka ne manj kakor ojačenje, in naposled ne pozabi, da vsako orodje vpliva skoro le na roki in na trup tvoj in da moraš torej svojim nogam privoščiti tem več

vadbe, da se *vsestransko* razviješ in *somerno* udovršiš.

Še nekaj: Društvu, celoti, ki ti daje za to priložnost, si tudi nekaj dolžan, tem več dolžan, čim dalje že uživaš društvene ugodnosti. Ne misli vedno le na sebe! Če znaš to ali ono že zadostno, bodi drugim vzor s svojo vzorno izvedbo, bodi mlajšim vzgled in izpodbuda; tudi njim za voljo, celoti za voljo ostani in vztrajaj!

Pravi pa kdo, da to ali ono njega, da, velike večine morebiti „ne zabava“. Rekel sem „kdo“; ali ti, ki si bolje doumel našo nalogo, gotovo ne govoriš tako. Tebi ni Sokolstvo sama igra in zabava! „Bremena“ te ne zabavajo, toda ti veš, da mišičja, ki trup vzravna, brez njih ne izuriš izdatno, da se s samo vadbo na orodju naučiš dvigati le *svojo* težo — pa ne več —, in s tem, kar se tiče prirastka moči, sčasoma dospeš do meje, ki je s samo telovadbo na orodju že ne prekoračiš. O plezanju in metanju veš sicer, da bolj kakor kaj drugega napenjata in da se ž njima ni mogoče bahati vsak trenutek, toda ničemurnost je že daleč od tvoje možate misli in dobro se tega zavedaš, da moraš svoje telo tudi navaditi, da se vsled napora takoj ne upeha in da imata *ne vztrajajoča* volja in moč pri vsakem delu v življenju le podrejeno vrednost. — K neutmurnosti pridruži naposled tudi pogum. Bojiš se na krogih ali na drogu narediti to ali ono vajo, dasi se ti jamči vsa mogoča varnost. Premagaj to nemožato vznemirjenost, ne odhajaj, temveč vztrajaj v vrsti stanovitno in delavno! Čimdalje manj se boš bal, dokler naposled ta instiktivni občutek docela ne izgine iz tebe in zavedna neustrašenost na njegovo mesto ne stopi. Mečevanje ti ne

ugaja in počasi se ti speši. Seveda bolj kakor kje drugje se tu zdržema stika pouk; tega seka, tega kritja, te varke ne znaš, pa če si tudi samo en večer izpustil. Boji torej vztrajen, ne uhajaj in ne izpuščaj, pazi sam pri izvedbi na vsako malenkost, kajti tu so pri seku, bodu in kritju drobnosti jako važne in prirojena nadarjenost je tu še važnejša nego drugod. Toda če si tudi manj nadarjen, pa priden in pazljiv, sčasoma vendar začutiš, da si borilec in da je borba z bleščečim orožjem vendar vaja nad drugimi junaska. Vrhutega pa se glede vpliva na razvoj predlaktja mečevanje ne nadomesti z nobenimi drugimi vajami; in naposled, če je stvar možna, ali bi ne bila to sramota Sokolstva, ko bi ta „domovine sprednji jez in straža“ — ne znala niti orožja vzeti v roko?

Nočem stvari dalje razvesti, vse ostalo iz tega, kar je že povedanega, izhaja samo. Stavim pogoj, da razumno vodstvo delavnosti ne prepenja čez mero, tako da z resno voljo tudi more vztrajati. Če si torej na izletu, vztrajaj v svoji vrsti v svoj prosep in kot vzor drugim; če gre za priprave za javno delo in nastop, pridi o pravem času in ostani do konca, imej pred očmi čast celote in s tem tudi svojo; čim marljiveje vsakdo vztraja, tem prej bo končana priprava, tem bolj te razveseli častni in morda tudi sijajni uspeh. Ako si vaditelj, pazi na vse to z besedo in dejanjem, vztrajaj pred vsem sam vedno od začetka do konca z enako mislijo pri svoji vrsti in ne daj zlovoljnosti, da bi se vzbudila, pa naj bi bila tudi včasih oprostljiva. Če si pri telovadni stvari ravnatelj in mislitelj, preiskuj, popravljaljaj in izpopolnjuj venomer, delaj brez vika, imej pri vsem

pred očmi *trajno* vrednost, vztrajaj in veruj, da je bodočnost vedno pravična, tudi če te sedanjost tupatam ne priznava.

Naposled si *Slovenec* (Čeh); sin naroda si, kateremu je *najbolj izmed vseh*, kar jih živi na svetu, treba, da napne vse svoje moči, da si ubrani bitje, in kar je isto, da z drugimi v vsem enako napreduje. Čim manjše je naše število, *tem bolj se šteje na vsa-*

kogar izmed nas. Smeš zatorej omahovati in odstopati? Ne, ne sme *nihče*! Tako torej se zgodaj uči vztrajnosti, reci si vsak dan, da je ona za nas prva in neogibno potrebna narodna čednost, in ne pozabi, da, kar se ima v velikem izkazati, se mora *v vsem in povsod* izuriti. Vse, kar se ji upira, moramo v sebi vedno premagati, če nočemo sami biti premagani. Samo v njej je rešitev, v njej zmaga!

Proste vaje.

(Dalje.)

Načini.

Da nedvomno določimo posamezne konkretne vaje (vadbene tvore), nam je poleg tega, ali je gibe rok izvesti enakostransko, raznostransko ali enostransko, označiti še pot, po kateri je preiti v drug položaj, in pa položaj, v katerem imamo pest.

a) Načini prehodov.

Iz enega položaja moremo preiti v drugega po najkrajši poti ali pa po daljši poti. Pri najkrajši poti se giblje roka ves čas v isti ravni ploskvi, pri daljši poti more prehajati iz ene ravnine v drugo ali pa se tudi ves čas gibati v isti ravnini.

Najkrajša pot. Po najkrajši poti morejo položaji med seboj oddaljeni biti vobče kvečjemu za 180° . Med položaji, oddaljenimi kvečjemu za 135° — torej: ali za 45° , 90° ali pa za 135° — je možna samo ena najkrajša pot, to je samo v eni ravnini in samo v eni smeri. Kadar ni posebej označen način prehoda, je mišljena ta (edina) najkrajša pot.

V položaje, oddaljene za 180° , moremo po najkrajši poti priti v raznih

ravninah, torej po več enako dolgih potih: iz priročenja moremo vzročiti skozi odročenje (torej v čelni ravnini), ali skozi predročenje (v bočnih ravninah), ali skozi predročenje na desno (v prečnih ravninah na desni strani) i t. d. Celó v isti ravnini si je tu možno misliti dve „najkrajši“ poti, namreč v dveh smereh, nasprotnih med seboj; natančno v isti ravnini pa je izvedljiv prehod samo v eni teh smeri: na pr. natančno v čelni ravnini moremo vzročiti z desno roko samo na desno (skozi odročenje), pri gibu na levo sili roka v prečno ravnino, ker ji je v čelni ravnini na potu trup; v bočni ravnini moremo točno vzročiti samo skozi predročenje, za telesom sili roka pri prehodu iz zaročenja v vzročanje radi telesne konstrukcije ven, v prečno ravnino, deloma celo blizu do čelne ravnine. Tudi pri prehodih v prečnih ravninah za telesom se moramo mestoma z rokami premakniti iz prečnih ravnin.

Ker imamo med položaji, oddaljenimi za 180° , več enako dolgih, več „najkrajših“ poti, moramo povedati,

katero pot hočemo; to označimo s tem, da navedemo vmesni položaj, skozi katerega se giblje roka, na pr. iz priročenja: „vzročiti s predročeno je m“ (ali: vzročiti skozi predročenje, ali tudi: predročno vzročiti).

Daljša pot s prehodom iz ene ravnine v drugo. Pri tej menjamo med potoma smer giba s tem, da pridemo iz ene ravnine v drugo tam, kjer se stikata. Te prehode označimo podobno kakor najkrajšo pot med položaji, oddaljenimi za 180°, na pr. iz predročnja: „s priročenjem odročiti“, ali iz vzročnja: „s predročenjem in priročenjem odročiti“. Te označbe pomenijo, da odročiti ni po najkrajši poti, ampak da je v končni položaj odročnja preiti skozi položaj priročenja, oziroma skozi položaj predročnja in priročenja. V teh vmesnih položajih pa ni počakati, giba ni prekiniti, temveč gib do priročenja je spojiti z gibom do odročnja, oziroma gib do predročnja je spojiti z gibom do priročenja in tega z gibom do odročnja. Čim več položajev je preiti, tem hitreje se morata roki gibati.

Daljša pot v isti ravnini: loki in krogi. Daljšo pot, pri kateri se roka giblje vedno v isti ravnini, naredimo s takozvanimi loki.

Če se iztegnjena roka pomika v ravni ploskvi vedno v isti smeri dalje, mora skozi vse položaje, ki leže v tej ravni ploskvi, priti zopet v prvotni položaj, iz katerega je izšla, njena pest opiše krog, katerega središče je v rami. Če se na pr. giblje v bočni ravnini iz predročnja skozi priročenje, zaročenje, vzročnje*) zopet v predročnje, je naredila roka bočni krog, in sicer v smeri, ki jo po začetku giba imenujemo

„navzdol“; bočni krog navzgor pa bi naredila, če bi se iz predročnja dvignila v vzročnje, torej navzgor, in potem gibala skozi zaročenje*) in priročenje zopet do predročnja.

Do vsakega položaja, ki leži na tej poti zopet do prvotnega položaja, je potemtakem pest očrtala del kroga ali lok. V navedenem primeru se je torej pri bočnem krogu navzdol gibala v lokih, ki merijo do predročnja dol $\frac{1}{8}$ kroga, do priročenja $\frac{1}{4}$, do zaročenja $\frac{1}{2}$, do vzročnja $\frac{3}{4}$, do predročnja gor $\frac{7}{8}$ kroga; pri bočnem krogu navzgor pa: do predročnja gor $\frac{1}{8}$, do vzročnja $\frac{1}{4}$, do zaročenja $\frac{1}{2}$, do priročenja $\frac{3}{4}$, do predročnja dol $\frac{7}{8}$ kroga. Potemtakem je od predročnja na pr. do priročenja ob gibanju v isti (bočni) ravnini moči priti po dveh potih: po najkrajši v loku navzdol ($\frac{1}{4}$ kroga) in po najdaljši: v loku navzgor ($\frac{3}{4}$ kroga); do zaročenja po dveh enako dolgih potih: v loku navzdol ($\frac{1}{2}$ kroga) in v loku navzgor (tudi $\frac{1}{2}$ kroga); do vzročnja zopet po dveh različno dolgih potih: po najkrajši, v loku navzgor ($\frac{1}{4}$ kroga), in po najdaljši, v loku navzdol ($\frac{3}{4}$ kroga); itd.

Lok izvede torej roka tudi tedaj, kadar naredi najkrajšo pot. O lokih pa govorimo vendarle tedaj, če merijo najmanj pol kroga: ž njimi označimo pred vsem daljšo pot, imajočo nasprotno smer od krajše (razumevane vedno, če ni nobene označbe), ž njimi pa moremo zaznamovati tudi način prehoda do položajev, oddaljenih za 180°. Pri prehodih, za katere treba pol kroga ali več, ne navajamo vmesnih položajev, skozi katere se je rokama gibati, ampak pravimo, da se je rokama gibati „v lokih“, „z loki“.

*) Med zaročenjem in vzročanjem seve le kolikor možno blizu bočne ravnine.

Omenili smo že ovir, ki jih dela telo, da se roka ne more povsod natančno v isti ravnini gibati. Pri krogu ali lokih v bočni ravnini je roki pač pred telesom moči ostati v bočni ravnini, za telesom se odmika v prečno ali celo skoro do čelne ravnine. Natančno v čelni ravnini se more roka pomikati le med priročenjem in vzročenjem na istoimenski strani, na drugi, z roko raznoimenski strani se mora radi trupa gibati v prečni ravnini: (iz vzročenja) skozi predročenje not v priročenje, v nasprotni smeri (iz priročenja) pa skozi predročenje not v vzročenje. Čelni lok pa ne imenujemo tu samo loka, pri katerem se roka v resnici giblje v čelni ravnini, in ne nazivljemo loka, pri katerem se giblje roka bolj ali manj v prečni ravnini, morda prečni lok, temveč oba imenujemo čelna loka, ves krog pa čelni krog, ki ga je izvesti kolikor mogoče, toda neprisiljeno ob pokončnem trupu, v čelni ravnini ali blizu nje. Enaka je z bočnimi loki in krogi glede na bočno ravnino.

Tako torej krog, pri katerem se roka giblje pred telesom v čelni ravnini ali vsaj kolikor moči blizu ob njej, imenujemo čelni krog in njegove dele čelne loke, krog pa, pri katerem se roka pomika ob strani telesa v bočni ravnini ali kolikor moči ob njej, pa bočni krog in njegove dele bočne loke.

Krogov in lokov samo ali vsaj kolikor moči v prečnih ravninah (prečnih krogov in lokov) ne izvajamo.

Čelnih in bočnih krogov in lokov pa ne delamo samo iz položajev, ki so v čelni, oziroma v bočnih ravninah,

temveč oboje tudi iz prečnih položajev in iz poševnih položajev v prečnih ravninah, dalje čelne kroge in loke tudi iz ravnih (vodoravnih) in poševnih položajev v bočnih ravninah in bočne kroge in loke tudi iz vodoravnega*) in iz poševnih položajev v čelni ravnini. Izvedemo jih tako, da po najkrajši poti preidemo z rokami do onega položaja v ploskvi čelnega, oziroma bočnega kroga, ki je najbližji in pri katerem je pest v enaki višini s pestjo v položaju, iz katerega izhajamo, in roki odtod dalje gibljemo v smeri dotičnega kroga ali loka. Iz predročenja na pr. naredimo z obema rokama (vzporedno) „čelne loke na levo navzdol do vzročenja“ tako, da iz predročenja preidemo v predročenje na levo in odtod skozi priročenje, predročenje na desno v vzročenje. One prečne položaje in one poševne položaje v prečnih ravninah, skozi katere ali vsaj blizu njih sta roki radi telesne konstrukcije primorani gibati se pri izvedbi čelnih ali bočnih krogov in lokov, smatramo kot položaje, ležeče v ploskvi čelnega ali bočnega kroga; tu torej ni treba prehoda v najbližji enako visoki položaj v ploskvi dotičnega kroga, ker smo z rokama že v tej ploskvi.

Čelni krogi in loki iz položajev, ležečih izven ploskve čelnega kroga, in bočni krogi in loki iz položajev, ležečih izven ploskve bočnega kroga, se v praksi mnogo izvajajo v sestavih z obrati. Prehod roke v dotični najbližji položaj enake višine oskrbi takorekoč tu telo, roka vztraja tako dolgo mirno na prvotnem mestu, dokler ni trup dosegel položaja, ob katerem je moči roki neposredno izvesti dotični krog ali lok. Na pr.: iz predročenja gor — pol obrata na levo s čelnimi loki navzdol (na desno) v predročenje na levo: po izvedenem obratu

*) Iz odročenja. Navpična položaja vzročenje in priročenje sta tam, kjer se stikata čelna in bočna ravnina; iz njiju je torej neposredno mogoče izvesti kakor čelni tako bočni krog.

telesa na levo sta roki v predročenju na desno gor, torej v ploskvi čelnega kroga, in moreta sedaj v čelnih lokih preiti v predročenje na levo.

Če si (pri izvedbah brez obrata) v dvomu, kateri položaj v ploskvi čelnega ali bočnega kroga je v enaki višini z onim, iz katerega ti je preiti v čelni ali bočni krog, hitro najdeš pravo ime zanj, če izvedeš primeren obrat in pri tem mirno držiš roko na mestu prvotnega položaja. Položaj, v katerem je sedaj roka vsled obrata telesa, je istega imena z onim, v katerega ti je najprej preiti z roko, če hočeš izvesti dotični krog brez obrata telesa.

Poleg čelnih in bočnih lokov bi imeli še vodoravne loke, to so loki v ravnini, položeni skozi položaj predročenja, odročnja in zaročenja (vodoravna ravnina, vzporedna s tlemi). Krogi v tej ravnini niso mogoči, zabranjujeta jih glava in trup. Zategadelj tu ni moči razločevati daljše poti od krajše.*) Običajno se tudi naziv „vodoravni loki“ ne rabi; za gibe do položajev, oddaljenih v tej ravnini 180° in več, je navesti vmesne položaje.

Da lok točno označimo, je treba povedati, v kateri ravnini ga je izvesti, v kakšni smeri in do katerega položaja.

Smer imenujemo po začetku giba. Naj navedemo smeri za loke iz ravnih položajev. Za čelne loke imamo te-le:

1. Iz priročenja: „na desno“, „na levo“: roki (vzporedni) najprej skozi predročenje na desno (na levo) dol, potem skozi predročenje na desno (na levo), predročenje na desno (na levo) gor**), vzročenje in dalje;

„ven“: vsaka roka v svojo istoimensko stran: desna na desno, leva na levo skozi odročnje, vzročenje, predročenje not gor in dalje;

„not“: vsaka roka v nasprotno (raznoimensko) stran: desna na levo, leva na desno skozi predročenje not dol, predročenje not, predročenje not gor, vzročenje in dalje.

2. Iz predročenja: „na desno navzgor“, „na levo navzgor“: roki (vzporedni) do predročenja na desno (na levo), skozi predročenje na desno (na levo) gor, vzročenje in dalje;

„na desno navzdol“, „na levo navzdol“: roki (vzporedni) do predročenja na desno (na levo), skozi predročenje na desno (na levo) dol, priročenje itd.;

„ven navzgor“: vsaka roka v istoimensko stran skozi odročnje, vzročenje, predročenje not gor, dalje; „not navzgor“: vsaka roka v raznoimensko stran skozi predročenje not, predročenje not gor, vzročenje in dalje;

„ven navzdol“: vsaka roka v istoimensko stran skozi odročnje, priročenje, predročenje not dol itd.;

„not navzdol“: vsaka

*) Tu se more po najkrajši poti, ker je edina mogoča pot, priti tudi do položajev, oddaljenih med seboj za več kakor 180°. Najdaljši lok v tej ravnini meri $\frac{3}{4}$ kroga (270°), za telesom seve ni izvedljiv docela vodoravno.

**) Kjer so tu in pozneje navedeni prečni položaji ali poševni položaji v prečnih ravninah, se je z rokami gibati kolikor mogoče blizu čelne ravnine.

roka v raznoimensko stran skozi predročenje not, predročenje not dol, priročenje, odročenje in dalje.

3. Iz zaročenja: „navzgor“: vsaka roka v istoimensko stran do odročenja,^{*)} skozi vzročenje, predročenje not gor dalje;

„navzdol“: vsaka roka v istoimensko stran do odročenja^{*)} ter skozi priročenje in predročenje not dol dalje.

4. Iz odročenja: „navzgor“: vsaka roka skozi vzročenje, predročenje not gor dalje;

„navzdol“: vsaka roka skozi priročenje, predročenje not dol in dalje.

5. Iz vzročenja: „na desno“, „na levo“: roki (vzporedni) skozi predročenje na desno (na levo) gor dalje;

„ven“: vsaka roka v istoimensko stran skozi odročenje dalje;

„not“: vsaka roka v raznoimensko stran skozi predročenje not gor dalje.

Za bočne loke dobimo iz ravnih položajev naslednje smeri:

1. Iz priročenja: „naprej“: skozi predročenje in vzročenje dalje;

„nazaj“: skozi zaročenje in vzročenje dalje.

2. Iz predročenja: „navzgor“: skozi vzročenje dalje;

„navzdol“: skozi priročenje dalje.

3. Iz zaročenja: „navzgor“: skozi vzročenje dalje;

„navzdol“: skozi priročenje dalje.

4. Iz odročenja: „naprejnnavzgor“: skozi predročenje in vzročenje dalje;

„naprejnnavzdol“: skozi predročenje in priročenje dalje;

„nazajnavzgor“: skozi zaročenje in vzročenje dalje;

„nazajnavzdol“: skozi zaročenje in priročenje dalje.

Tem označbam smeri čelnih in bočnih lokov je pridodati še dolžino loka. Naznačimo jo s tem, da povemo, do katerega položaja je priti, na pr. iz odročenja: „s čelnimi loki navzdol vzročiti“.

(Dalje prih.)

Vestnik slovenskega Sokolstva.

Občni zbor ljubljanskega Sokola. (Konec.) Poročilo br. tajnika je bilo z odobravanjem sprejeto in br. starosta mu je izrekel zahvalo za njegov trud in požrtvovalno delo.

Blagajnik br. Pavel Skale je poročal, da je imelo društvo v preteklem letu dohodkov 11.209 K 90 v. (preostanek iz 1904. l. 765 K 08 v., članarina 5367 K, zabavne prireditve 3269 K 60 v., volilo br. Škrjanca 500 K i. t. d.),

stroškov pa 9981 K 84 v. (med njimi najemnina 2180 K, zabavne prireditve 2737 K 09 v.); preostanka je torej 1228 K 06 v. Brat F. Barle je izjavil, da je kot računski preglednik skupno z drugim preglednikom br. U. Kersnikom račune pregledal in jih našel v popolnem redu, na kar je predlagal, da se podeli br. blagajniku kakor tudi odboru absolutorij. Predlog je bil soglasno sprejet. Br. Barle je nadalje omenil, da je letos

^{*)} Pravzaprav do „odročenja dol“, ker zaročenja ni moči čisto vodoravno izvesti in so pesti v zaročenju navadno v enaki višini, kakor pri „odročenju dol“, ali pa le malo više.

minilo 20 let, odkar je br. Skale prevzel blagajniške posle, ter predlagal, naj se mu izreče priznanje za izredno njegovo požrtvovalnost. Ob burnem pritrdjevanju zborovalcev je brat starosta izrekel nato bratu Skaletu toplo zahvalo za vzorno vodstvo blagajniškega posla dolga ta leta ter mu izrazil prisrčno priznanje za njegovo izredno vztrajnost in neumorno delo v prid ljubljanskega Sokola. Nato je poročal br. Skale o proračunu za l. 1906. Proračun, ki izkazuje 8520 K dohodkov in 7270 K stroškov, je bil soglasno sprejet.

Načelnik brat Bojan Drenik je potem poročal, da je število telovadcev lani naraslo. Telovadni obisk je bil l. 1905. naslednji: Telovadilo je v 481 urah 216 telovadcev (mlajši in starejši bratje Sokoli, vajenci, učenci in dijaki) v 22 vrstah s celoletnim obiskom: 16.403. Leta 1905. je bilo vpisanih 120 telovadcev Sokolov. V oddelku mlajših bratov se vzdržuje redno pet dobro obiskovanih vrst. Najboljši obisk kaže september, ko smo dosegli 48 telovadcev na uro. Starejši bratje so telovadili v 3 vrstah in priznati se mora, da je število telovadcev tudi tega oddelka naraslo (največ 30 telovadcev na uro). Telovadba vajencev bi bila lahko mnogo bolj obiskovana, če bi slovenski trgovci in obrtni mojstri svoje vajence opozarjali na sokolsko telovadbo. Učenci in dijaki (nad 100) telovadijo v 11 vrstah. Vaditeljski zbor šteje deset članov, pet vadiateljev in pet pripravnikov. Dne 16. novembra se je otvoril vadiateljski tečaj. Predaval je starosta br. dr. Murnik. Predavanj je bilo dosedaj 10, udeležba vsega skupaj 267, največ na uro 39, najmanj 16. Za vadiateljski zbor je bil obisk tečaja obvezen. Udeleževali pa so se ga poleg članov našega društva tudi vadiatelji in telovadci šišenskega Sokola. — Ljubljanski Sokol je v preteklem letu napravil dva pešizleta v Lavrico in Št. Vid, obakrat skupno s šišenskim Sokolom. — Pri zletu na Jesenicah je nastopil na drogu, bradlji in pri

prostih vajah. Na slavnosti ob priliki odkritja Prešernovega spomenika je sodeloval v jako častnem številu. Poleg notranjega dela v društvu je pomagal vadiateljski zbor celo leto do jeseniškega zleta jeseniškemu Sokolu, bil v podporo šišenskemu in kamniškemu bratskemu društvu z dejanjem in svetom ter izpodbudil Domžalčane k ustanovitvi Sokola.

Poročilo brata načelnika se je soglasno odobrilo. Br. starosta je izrekel br. načelniku zahvalo in priznanje za njega neumorno uspešno delovanje.

Nato se je vršila volitev odbora. Za starosto je bil izvoljen br. dr. Viktor Murnik, za podstarosto br. dr. Vladimir Ravnihar, za načelnika br. Bojan Drenik, vsi z vzklikom. Za odbornike so bili izvoljeni bratje: Vilko Bukovnik, Avgust Jagodic, dr. Fran Novak, Matko Prelovšek, Leo Rogelj, Pavel Skale, dr. Anton Švigelj, Rudolf Vesel in dr. Fran Windischer. Za preglednika računov sta bila izvoljena brata Fran Barle in Uroš Kersnik.

Za delegate na zveznem občnem zboru so bili izvoljeni: Konrad Brezovšek, Vilko Bukovnik, Fran Čuden, Janko Dimic, Bojan Drenik, Avgust Jagodic, Julij Klemenc, Fran Knific, Avgust Kraigher, Josip Malenšek, Anton Martinc, Fran Medic, Josip Mešek, dr. Viktor Murnik, Alojzij Novak, dr. Fran Novak, Fran Perdan sen., Matko Prelovšek, Fran Pretnar, Marijan Ravnihar, Leo Rogelj, Lavoslav Schwentner, Pavel Skale, Avgust Štamcar, dr. Anton Švigelj, Vilko Trtnik, Rudolf Vesel, Miha Verovšek, Ernest Vindišer, dr. Fran Windischer.

Pri slučajnostih se je konstatiralo, da družba sv. Mohorja ni v svojem koledarju niti z besedico omenila vsesokolskega zleta. Sprejeti so bili predlogi, da se za stalen izletni zaklad pobirajo prostovoljni doneski, da se Sokoli povsod pozdravljajo z „Na zdar!“, naj se prirejajo društveni večerji in ustanovi sokolski oktet.

Raznoterosti.

Vsesokolski zlet v Zagrebu se je v zadnjem času določil na 15. in 16. avgusta. Zveza hrvatskih sokolskih društev je osnovala devet odsekov za pripravo in uredbo vsega, da se zlet uspešno izvrši. Spremljevalno skladbo za proste vaje je zložil domobranski kapelnik Ivan Muhvič v Zagrebu in uporabil zanjo zagorske motive.

Sokolski izlet v Dalmacijo in Črno goro. Za ta izlet, ki se napravi po vsesokolskem zletu v Zagrebu, je v češkem Sokolstvu jako živahno zanimanje. Češka sokolska zveza namerava poslati 50 telovadcev v Črno goro, ki prirede v Cetinju javno telovadbo.